



Vljudno vabljeni na razstavo fotografij

Janez Kuček Mezek
Podobe iz teme

Virtualna galerija Fotokluba Ljubljana
http://fotoklub-ljubljana.si/razstave/virtualna_galerija_fkl/

Virtualno odprtje razstave: **torek, 17. november 2020, ob 18.00 uri**
Razstava bo na ogled do 8. decembra 2020

Podobe iz teme

*V vsem je razpoka,
tako vstopi svetloba.*

Leonard Cohen –Himna

Brez svetlobe našega sveta ni.

Popolnoma temen prostor nima oblike in nima vsebine. V njem ni ničesar. Šele z vstopom svetlobe v ta temen prostor, pa naj je še tako šibka, začne svet v njem dobivati oblike in obstajati. Večji ko je delež svetlobe, ki v prostor vstopa, bolj poln postaja prostor in bolj razločljive so oblike in bolj se medsebojno prekrivajo.

Pomen svetlobe je za fotografa še večji, saj fotografska emulzija ali senzor reagirata samo na svetlobo. Teme zanj ni.

Fotografi zato vedno iščemo optimalno svetlobo oz. tisto najboljše razmerje med temo in svetlobo. Pri čemer je »optimalnost«

svetlobe povsem subjektiven pojem. Kar nekemu fotografu pomeni optimalno svetlobo je za drugega povsem neprimerno okolje za delo in ustvarjanje in raje počaka na boljše čase.

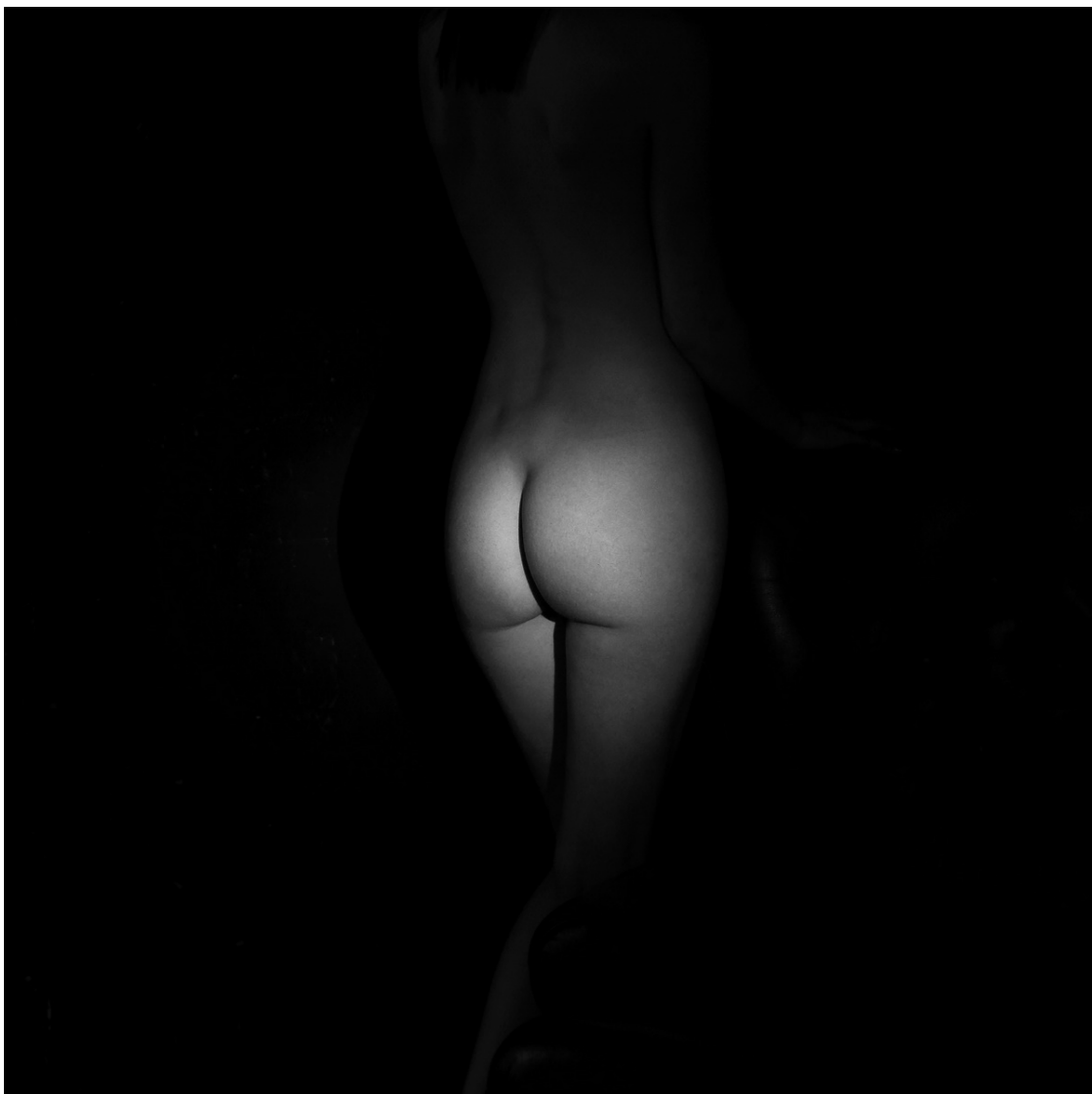
Osebno so me vedno zanimali »slabi« svetlobni pogoji, zato sem poskusil fotografirati v njih. Dokaj hitro sem ugotovil, da je zame za resno fotografijo čudovito sončno vreme »neprimerno okolje za delo in ustvarjanje«. Nastale fotografije so sicer lepe, primerne za razglednice, nimajo pa duše.



Nasprotno pa mi je drugi pol razmerja med temo in svetlobo vedno uspeval. Šibke svetlobe mi pomenijo »dobre svetlobne pogoje«. Zato sem v času filma pogosto uporabljal visoko občutljive filme, ki sem jim pri razvijanju še navil občutljivost. Dobil sem želeno vzdušje in lepo ter meni všečno zrnatost fotografij. V digitalnem času pa sem moral počakati, da so senzorji postali dovolj občutljivi, da pri »slabi« svetlobi ni nastajal neprijeten šum.

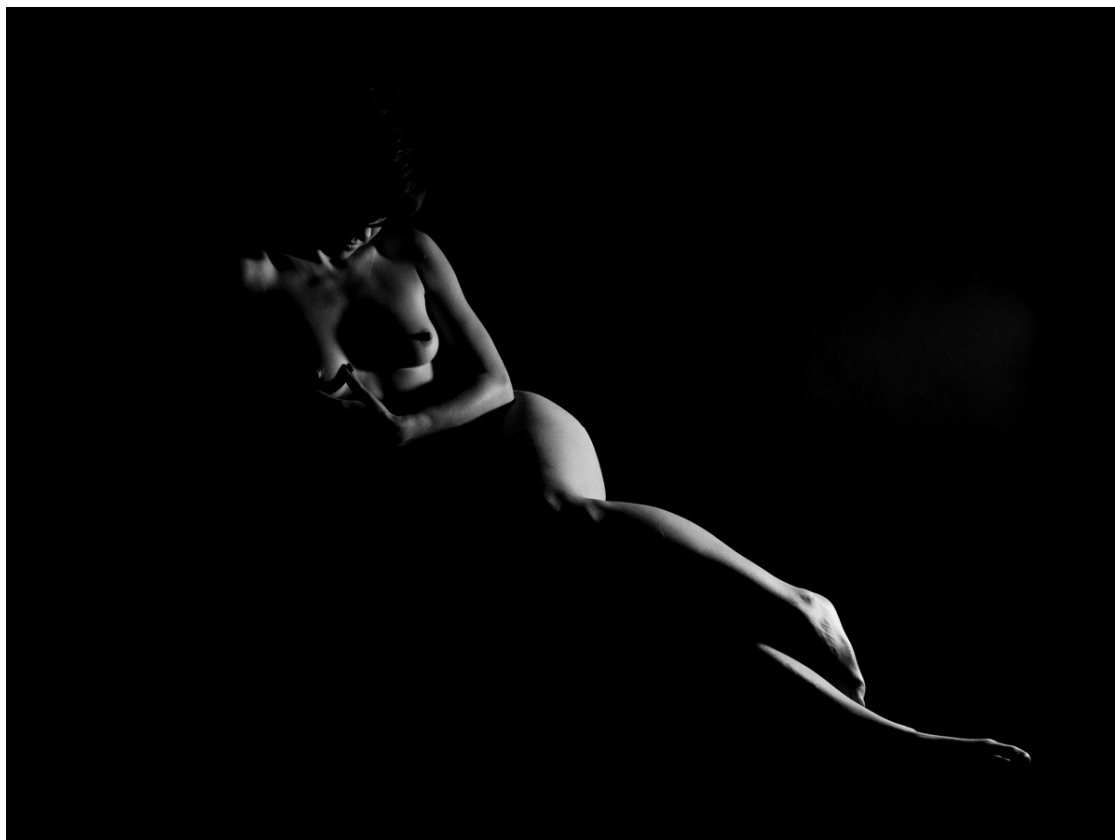
Tako že vrsto let nastaja serija Podobe iz teme, kjer je osnova telo v temnem okolju. Z dodajanjem usmerjene direktne svetlobe lahko telo izločim iz teme. In dobim čiste oblike.

Poskušam zmanjševati količino dodane svetlobe, jo omejevati in ugotoviti, kdaj bo senzor odpovedal pokorščino in rezultati ne bodo več uporabni. Nato pa bom obrnil postopek in dodajal svetlobo. Želim si najti tisto razmerje, kjer se oblike začnejo pojavljati in dajo smiselne oblike.



Pri tem ponuja žensko telo čudovit vir proučevanja razmerja med temo in svetlobo. Mehke in zaboljene oblike čudovito reagirajo na svetlobo, kontrast med temo in svetlobo pa te obline še dodatno poudari. Že tako lepe oblike ženskega telesa so pri tem še bolj poudarjene in še lepše.

Raziskovanje se nadaljuje.



Janez Kukec Mezek

Rojen je bil 22. aprila 1956 na Ptuju, osnovno šolo in gimnazijo je dokončal v Postojni, študiral pa je na oddelku za kemijo in kemijsko tehnologijo na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo Univerze v Ljubljani. Po diplomi se je zaposlil v DO Donit, TOZD Fenolit Borovnica, nato v Utok Kamnik, od leta 1993 dalje pa je zaposlen na Uradu za intelektualno lastnino v Ljubljani. Prvič se je srečal s fotografijo v osnovni šoli in v krožku na gimnaziji, resneje pa med študijem in po njem, predvsem pa po včlanitvi v Fotoklub Ljubljana leta 2000. Fotografira tudi v barvah, vseeno pa ostaja črno-bela fotografija, tudi klasična analogna, edina prava ljubezen. V letu 2016 je v samozaložbi izdal knjigo Vojn po koži. Živi v Kamniku.

Za svoje fotografije je prejel razstavljalna naslova KMF FZS in AFIAP.